

“मीठे बच्चे- तिमीलाई यहाँ प्रवृत्ति मार्गको प्यार मिल्छ किनकि बाबा दिलबाट भन्नु हुन्छ- मेरा प्यारा बच्चाहरू । बाबाबाट वर्सा मिल्छ, यस्तो प्यार देहधारी गुरुले दिन सक्दैन ।”

**प्रश्न:-** जुन बच्चाको बुद्धिमा ज्ञानको धारणा छ, तीक्ष्ण बुद्धि छ- उसको निशानी के हुन्छ ?

**उत्तर:-** उसलाई अरूलाई सुनाउने सोख हुन्छ । उसको बुद्धि मित्र-सम्बन्धी आदिमा भड्किदैन । तीक्ष्ण बुद्धिवाला जो हुन्छ, उनले पढाइमा कहिल्यै हाई आदि गर्दैनन् । स्कूलमा कहिल्यै आँखा बन्द गरेर बस्दैनन् । जुन बच्चा बुद्धि भएर बस्छ, जसको बुद्धि यताउति भड्किइरहन्छ, उसले ज्ञानलाई बुझ्दै बुझ्दैन, उसको लागि बाबालाई याद गर्न धेरै मुश्किल हुन्छ ।

**ओम् शान्ति ।** यो हो बाबा र बच्चाहरूको मेला । गुरु र चेला अथवा शिष्यहरूको मेला होइन । यी गुरुहरूको दृष्टि रहन्छ- यी हाम्रा शिष्य हुन् अथवा फलोअर्स वा जिज्ञासु हुन् । हल्का दृष्टि भयो नि । उनीहरूले त्यही दृष्टिबाट नै देख्छन् । आत्मालाई होइन । उनीहरूले देख्छन् शरीरलाई र ती चेलाहरू पनि देह-अभिमानी भएर बस्छन् । उनीहरूलाई आफ्ना गुरु सम्भन्ध्छन्, दृष्टि नै त्यस्तै रहन्छ, उहाँ हाम्रा गुरु हुन् । गुरुलाई आदर गर्छन् । यहाँ त धेरै फरक छ, यहाँ बाबाले नै बच्चाहरूलाई आदर गर्नुहुन्छ । जान्नुहुन्छ- यी बच्चाहरूलाई पढाउनु छ । यो सृष्टिचक्र कसरी घुम्छ । बेहदको इतिहास-भूगोल बच्चाहरूलाई सम्भाउनु छ । ती गुरुहरूको दिलमा बच्चाहरू प्रति प्यार हुँदैन । बाबालाई त बच्चाहरूप्रति धेरै प्यार रहन्छ र बच्चाहरूको पनि बाबामा प्यार रहन्छ । तिमीलाई थाहा छ- बाबाले त हामीलाई सृष्टिचक्रको ज्ञान सुनाउनुहुन्छ । उनीहरूले के सिकाउँछन् ? आधाकल्प शास्त्र आदि सुनाउँछन्, भक्तिको कर्मकाण्ड गर्छन्, गायत्री, संध्या आदि सिकाइरहन्छन् । यहाँ त बाबा आउनुभएको छ र आफ्नो परिचय दिइरहनुभएको छ । हामीले बाबालाई कति पनि जान्दैनथ्यौं । सर्वव्यापी नै भन्दथ्यौं । कसैले पनि परमात्मा कहाँ हुनुहुन्छ भनेर सोधेमा तुरुन्तै भन्दथ्यौं उहाँ त सर्वव्यापी हुनुहुन्छ । तिमी कहाँ जब कोही आउँछन् भने सोध्छन्- यहाँ के सिकाइन्छ ? भन, हामी राजयोग सिकाउँछौं, जसबाट तपाईं मनुष्यबाट देवता अर्थात् राजा बन्न सक्नुहुन्छ । अरू कुनै सतसङ्ग यस्तो छैन जसले भनोस् हामी मनुष्यबाट देवता बन्ने शिक्षा दिन्छौं । देवताहरू हुन्छन् सत्ययुगमा । कलियुगमा छन् मनुष्य । अब हामीले तपाईंलाई सारा सृष्टि चक्रको रहस्य सम्भाउँछौं, जसबाट तपाईं चक्रवर्ती राजा बन्नुहुन्छ र फेरि तपाईंलाई पावन बन्ने धेरै राम्रो युक्ति बताउँछौं । यस्तो युक्ति कहिल्यै कसैले सम्भाउन सक्दैन । यो हो सहज राजयोग । बाबा हुनुहुन्छ पतित-पावन । उहाँ सर्वशक्तिमान् पनि हुनुहुन्छ, त्यसैले उहाँलाई याद गर्नले नै पाप भस्म हुन्छ किनकि योग अग्नि हो नि । यहाँ नयाँ कुरा सिकाइन्छ ।

यो ज्ञानमार्ग हो । ज्ञानसागर केवल एक बाबा मात्रै हुनुहुन्छ । ज्ञान र भक्ति अलग-अलग हो । ज्ञान सिकाउनको लागि बाबालाई आउनुपर्छ किनकि उहाँ ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ । उहाँ आफै आएर आफ्नो परिचय दिनुहुन्छ- म नै सबैका पिता हुँ । ब्रह्माद्वारा सारा सृष्टिलाई पावन बनाउँछु । पावन दुनियाँ हो सत्ययुग । पतित दुनियाँ हो कलियुग । सत्ययुग आदि, कलियुग अन्तको यो हो संगमयुग । यसलाई धर्माउ युग भनिन्छ । यसमा हामी जम्प लगाउँछौं । कहाँ ? पुरानो दुनियाँबाट नयाँ दुनियाँमा जम्प लगाउँछौं । उनीहरू त सिँढीबाट बिस्तारै-बिस्तारै तल भर्दै आउँछन् । यहाँ त हामी छी-छी दुनियाँबाट नयाँ दुनियाँमा एकदम जम्प लगाउँछौं । सीधा जान्छौं माथि । पुरानो दुनियाँलाई छोडेर हामी नयाँ दुनियाँमा जान्छौं । यो हो बेहदको कुरा । बेहदको पुरानो दुनियाँमा धेरै मनुष्य छन् । नयाँ दुनियाँमा त धेरै कम मनुष्य हुन्छन् जसलाई स्वर्ग भनिन्छ । उहाँ सबै पवित्र रहन्छन् । कलियुगमा छन् सबै अपवित्र । अपवित्र रावणले बनाउँछ । तिमी अहिले रावण राज्य अथवा पुरानो दुनियाँमा छौ- यो त सबैलाई सम्भाइन्छ । वास्तवमा रामराज्यमा थियौ जसलाई स्वर्ग भनिन्थ्यो । फेरि कसरी ८४ को चक्र लगाएर तल भर्न्यौ, त्यो त हामी बताउन सक्छौं । जो राम्रा समभदार हुन्छन् उनीहरूले तुरुन्तै बुझ्दछन्, जसको बुद्धिमा घुस्दैन ऊ त बुझ्छ जस्तै यता-उता हेरिरहन्छ । ध्यान दिएर सुन्दैन । भनिन्छ नि- तिमी त मानौं बुद्ध हो । संन्यासीहरूले पनि बसेर कथा सुनाउँदा कसैले उँग्ल्छन् या ध्यान अन्तै रहन्छ भने अचानक उनीहरूलाई सोध्छन् के सुन्यौ ? बाबा पनि सबैलाई हेरिरहनुहुन्छ । कोही बुद्ध त बसेका छैनन् । राम्रो तीक्ष्ण बच्चा जुन हुन्छन् उनले पढाइमा कहिल्यै हाई आदि गर्दैनन् । स्कूलमा कहिल्यै कसैले आँखा बन्द गरेर बसोस् यस्तो त कायदा हुँदैन । केही पनि ज्ञानलाई बुझ्दैनन् । बाबालाई याद गर्नु, उनीहरूको लागि धेरै मुश्किल हुन्छ, फेरि पाप कसरी काटिन्छ । तीक्ष्ण बुद्धिवाला त राम्रोसँग धारण गरेर अरूलाई सुनाउने सोख राख्छन् । ज्ञान

छैन भने बुद्धि मित्र-सम्बन्धीहरू तर्फ भड्किइरहन्छ। यहाँ त बाबा भन्नुहुन्छ— अरू सबै थोक भुल्नु छ। पछि कुनै पनि याद नआओस्। बाबाले संन्यासी आदिलाई देख्नुभएको छ, जो पक्का ब्रह्म-ज्ञानी हुन्छन्, सवैरै यसरी बस्दा-बस्दै ब्रह्म महत्त्वलाई याद गर्दा गर्दै शरीर छोडिदिन्छन्। उसको शान्तिको प्रवाह धेरै हुन्छ। अब ऊ ब्रह्ममा लीन त हुन सक्दैन, फेरि पनि माताको गर्भमा जन्म लिनुपर्छ।

बाबाले सम्झाउनुभएको छ— वास्तवमा महात्मा त कृष्णलाई भनिन्छ। मनुष्य त बुझ्दै नबुझिकन त्यसै भनिदिन्छन्। बाबा सम्झाउनुहुन्छ— श्रीकृष्ण हुन् सम्पूर्ण निर्विकारी, तर उनलाई संन्यासी होइन देवता भनिन्छ। संन्यासी भन्नु वा देवता भन्नु त्यसको पनि अर्थ छ। यिनी देवता कसरी बने ? संन्यासीबाट देवता बने। बेहदको संन्यास गरे फेरि गये नयाँ दुनियाँमा। उनीहरू त हदको संन्यास गर्छन्। बेहदमा जान सक्दैनन्। हदमा नै पुनर्जन्म लिनुपर्छ, विकारबाट। बेहदको मालिक बन्न सक्दैनन्। राजा-रानी कहिल्यै बन्न सक्दैनन् किनकि उनीहरूको धर्म नै अलग छ। संन्यास धर्म देवी-देवता धर्म होइन। बाबा भन्नुहुन्छ— मैले अधर्मलाई विनाश गरेर देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्दछु। विकार पनि अधर्म हो नि, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— यी सबका विनाश र एक आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्न मलाई आउनुपर्छ। भारत खण्डमा जब सत्ययुग थियो, त्यतिबेला एकै धर्म थियो, त्यही धर्म फेरि अधर्म बन्छ। अब तिमी फेरि आदि सनातन देवी-देवता धर्म स्थापना गर्दै छौ। जसले जति पुरुषार्थ गर्छ त्यति नै उच्च पद पाउँछ। आफूलाई आत्मा निश्चय गर्नु छ। ठीक छ, गृहस्थ व्यवहारमा बस। त्यहाँ पनि जति सकिन्छ उठ्दा-बस्दा यो पक्का गर, जसरी भक्तहरू बिहान सवैरै उठेर एकान्तमा बसेर माला जप्छन्, तिमी त सारा दिनको हिसाब निकाल्छौ। फलानो समय यति याद रह्यो, सारा दिनमा यति समय याद रह्यो, टोटल निकाल्छौ। उनीहरू त सवैरै उठेर माला जप्छन्, कुनै सच्चा भक्त त हुँदैनन्। कतिको बुद्धि त बाहिर कहाँ-कहाँ भड्किइरहन्छ। अहिले तिमी सम्भन्ध्यौ— भक्तिबाट फायदा केही पनि मिल्दैन। यो त हो ज्ञान, जसबाट धेरै फायदा हुन्छ। अहिले तिम्रो हो चढ्ती कला। बाबा पटक-पटक भन्नुहुन्छ— मनमनाभव। गीतामा पनि लेखिएको छ तर त्यसको अर्थ कसैले पनि सुनाउन सक्दैनन्। जवाफ दिन आउदैन। वास्तवमा त्यसको अर्थ लेखिएको पनि छ— आफूलाई आत्मा सम्भ, देहका सबै धर्मलाई छोडेर म एकलाई याद गर। भगवानुवाच हो नि। तर उनीहरूको बुद्धिमा छ कृष्ण भगवान्। उनी त देहधारी पुनर्जन्ममा आउनेवाला हुन् नि। उनलाई भगवान् कसरी भन्न सकिन्छ ? संन्यासी आदि कसैको पनि दृष्टि पिता र बच्चाको हुन सक्दैन। भन्न त गान्धीजीलाई बापूजी भन्दथे तर बाबु-छोराको सम्बन्ध भनिँदैन। उनी त फेरि पनि साकार भए नि। तिमीलाई त सम्झाइएको छ— आफूलाई आत्मा सम्भ। यसमा जो बाबा बस्नुभएको छ, उहाँ हुनुहुन्छ बेहदको बापूजी। लौकिक र पारलौकिक दुवै पिताबाट वर्सा मिल्छ। बापूजीबाट त केही पनि मिलेन। भारतको राजधानी फिर्ता मिल्यो तर यसलाई वर्सा त भनिँदैन। सुख मिल्नुप्यो नि।

वर्सा हुन्छन् नै दुई— एक हदको पिताको, अर्को बेहदका बाबाको। ब्रह्माबाट पनि कुनै वर्सा मिल्दैन। हुन त उनी सारा प्रजाका पिता हुन्, उनलाई भनिन्छ ग्रेट-ग्रेट ग्रेण्ड फादर। उनी स्वयम् भन्छन्— मबाट तिमीलाई केही पनि वर्सा मिल्दैन, जबकि यिनी स्वयम् भन्छन्— मबाट वर्सा मिल्न सक्दैन भने ती बापूजीबाट फेरि के वर्सा मिल्न सक्छ। केही पनि मिल्दैन। अंग्रेज त गए। अहिले के छ ? भोक-हड्ताल, धर्ना आदि भइरहन्छ, कति मारामार भइरहन्छ। कसैलाई डर छैन। ठूला-ठूला अफिसरलाई पनि मारिदिन्छन्। सुखको सट्टा अझ दुःख छ। बेहदको कुरा यहाँ नै छ। बाबा भन्नुहुन्छ— पहिला-पहिला त यो पक्का निश्चय गर— हामी आत्मा हौं, शरीर होइनौं। बाबाले हामीलाई एडाप्ट गर्नुभएको छ, हामी एडाप्टेड बच्चा हौं। तिमीलाई सम्झाइन्छ— बाबा ज्ञानका सागर आउनुभएको छ र सृष्टि चक्रको रहस्य सम्झाउनुहुन्छ। अरू कसैले सम्झाउन सक्दैन। बाबा भन्नुहुन्छ— देह सहित देहका सबै धर्मलाई भुल, मामेकम् याद गर। सतोप्रधान जरूर बन्नु पर्छ। यो पनि जान्दछौ— पुरानो दुनियाँको विनाश त हुनु नै छ। नयाँ दुनियाँमा धेरै कम हुन्छन्। कहाँ यति करोडौं आत्माहरू र कहाँ ९ लाख। यति सबै कहाँ जान्छन् ? अब तिम्रो बुद्धिमा छ— हामी सबै आत्माहरू माथि थियौं। फेरि यहाँ आयौं पार्ट खेलन। आत्मालाई नै कलाकार भनिन्छ। आत्मा कर्म (एक्ट) गर्छ यस शरीरको साथ। आत्मालाई अंग त चाहियो नि। आत्मा कति सानो छ। ८४ लाख जन्म हुँदै हुँदैन। हरेकले यदि ८४ लाख जन्म लिने भए त फेरि पार्ट रिपिट कसरी गर्छन्। याद रहन सक्दैन। स्मृतिबाट बाहिर जान्छ। ८४ जन्म पनि तिमीलाई याद रहँदैन, भुल्छौ। अब तिमी बच्चाहरूले बाबालाई याद गरेर पवित्र जरूर बन्नु छ। यस योग अग्निबाट विकर्म विनाश हुन्छ। यो पनि निश्चय छ— बेहदको बाबाबाट बेहदको वर्सा हामी

कल्प-कल्प लिन्छौं । अब फेरि स्वर्गवासी बन्नको लागि बाबाले भन्नुहुन्छ- मामेकम् याद गर किनकि म नै पतित-पावन हुँ । तिमीले बाबालाई पुकारेका थियौ नि, त्यसैले अब बाबा आउनु भएको छ, पावन बनाउन । पावन हुन्छन् देवता, पतित हुन्छन् मनुष्य । पावन बनेर फेरि शान्तिधाममा जानुछ । तिमी शान्तिधाम जान चाहन्छौ या सुखधाम आउन चाहन्छौ ? संन्यासीले त भन्छन्- सुख काग विष्टा समान हो, हामीलाई शान्ति चाहिन्छ । त्यसैले उनीहरू सत्ययुगमा कहिल्यै आउन सक्दैनन् । सत्ययुगमा थियो प्रवृत्ति मार्गको धर्म । देवताहरू निर्विकारी थिए उनीहरू नै पुनर्जन्म लिंदा-लिंदा पतित बन्छन् । अब बाबा भन्नुहुन्छ- निर्विकारी बन्नु छ । स्वर्गमा आउनु छ भने मलाई याद गर, अनि तिम्रो पाप काटिन्छ, पुण्य आत्मा बन्छौ फेरि शान्तिधाम-सुखधाममा जानेछौ । वहाँ शान्ति पनि थियो, सुख पनि थियो । अहिले छ दुःखधाम । फेरि बाबा आएर सुखधामको स्थापना गर्नुहुन्छ, दुःखधामको विनाश । चित्र पनि अगाडि होस् । भन- अहिले तपाईं कहाँ खडा हुनुहुन्छ ? अहिले हो कलियुगको अन्त्य, विनाश सामुन्ने खडा छ । बाँकी गएर सानो भाग रहन्छ । यति धेरै भाग उहाँ हुँदैन । यो सबै विश्वको इतिहास-भूगोल बाबाले नै बसेर सम्झाउनुहुन्छ । यो पाठशाला हो । भगवानुवाच- पहिला पहिला बाबाको परिचय दिनुपर्छ । अहिले कलियुग हो फेरि सत्ययुगमा जानु छ । वहाँ त सुख नै सुख हुन्छ । एकलाई याद गर्नु- त्यो हो अव्यभिचारी याद । शरीरलाई पनि भुल्नुपर्छ । शान्तिधामबाट आएका हौं फेरि शान्तिधाममा जानु छ । वहाँ पतित कोही पनि जान सक्दैन । बाबालाई याद गर्दै-गर्दै पावन बनेर तिमी मुक्तिधाममा जान्छौ । यो राम्रोसँग बसेर सम्झाउनुपर्छ । पहिल्यै यति धेरै चित्रहरू थिएनन् । चित्र बिना नै छोटकरीमा सम्झाइन्थ्यो । यस पाठशालामा मनुष्यबाट देवता बन्नु छ । यो हो नयाँ दुनियाँको लागि ज्ञान । त्यो बाबाले नै दिनुहुन्छ नि । बाबाको दृष्टि रहन्छ बच्चाहरू माथि । हामी आत्माहरूलाई पढाउनुहुन्छ । तिमी पनि सम्झाउँछौ- बेहदका बाबाले हामीलाई सम्झाउनुहुन्छ, उहाँको नाम हो शिवबाबा । केवल बेहदका बाबा भन्नाले पनि सोचमा पर्छन् किनकि बाबाहरू पनि धेरै बनेका छन् । नगरपालिकाको मेयरलाई पनि पिता भन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- म यिनमा आउँछु तैपनि मेरो नाम शिव नै हो । म यस रथद्वारा तिमीलाई ज्ञान दिन्छु । यिनलाई एडप्ट गरेको छु । यिनको नाम राखिएको छ- प्रजापिता ब्रह्मा । यिनलाई पनि मबाट वर्सा मिल्छ । अच्छा ।

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

### धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) अहिले पुरानो दुनियाँबाट नयाँ दुनियाँमा जम्प लगाउने समय हो, त्यसैले यस पुरानो दुनियाँबाट संन्यास गर्नु छ । यसलाई बुद्धिबाट भुल्नु छ ।
- २) पढाइमा पूरा ध्यान दिनु छ । स्कूलमा आँखा बन्द गरेर बस्नु, यो कायदा होइन । ध्यान रहोस्- पढाइको समयमा बुद्धि यता-उता नभङ्कियोस्, हाई नआओस् । जे सुन्दै जान्छौ त्यो धारणा हुँदै जाओस् ।

### वरदान:- बाबाको आज्ञा सम्भरेर स्नेहले हरेक कुरालाई सहन गर्नेवाला सहनशील भव

कतिपय बच्चाहरूले भन्छन्- म ठीक छु फेरि पनि मैले नै सहन गर्नुपर्छ, मर्नुपर्छ तर यो सहन गर्नु वा मर्नु नै धारणाको विषयमा नम्बर लिनु हो, त्यसैले सहन गर्न नडराऊ । कति बच्चाहरू सहन गर्छन् तर बाध्यताले सहन गर्नु र स्नेहले सहन गर्नु, यसमा फरक छ । कुराको कारणले सहन गरेका होइनौ, बाबाको आज्ञा छ- सहनशील बन । आज्ञा सम्भरेर स्नेहमा सहन गर्नु अर्थात् स्वयंलाई परिवर्तन गर्नु । यसमा नै नम्बर हुन्छ ।

स्लोगन:- जसले सदा खुशीको खुराक खान्छ, ऊ तन्दुरुस्त रहन्छ ।